

မြသန္တာ

နိုးလှည့်ပါတိုပန်းချီ

အခန်း (၁)

‘ပန်းချီငုံ’

တလိမ့်လိမ့် ပြေးတက်လာသော လှိုင်းခေါင်းဖြူ အစုအဝေးများ သည် ကျောက်ဆောင်အစွန်းနှင့် ရိုက်ခတ်မိသောအခါ ကွဲအက် လွင့်စင်ကာ ရေမှုန့် ရေစက်ကလေးများ အသွင်ဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျောက်ဆောင်မရှိသည့် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသော လှိုင်းလုံးများမှာ လည်း အားမန်အပြည့်ဖြင့် လာကြသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဦးကျိုး၍ ရေမြုပ်ကလေးများ အသွင်ဖြင့်သာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

သေးငယ်သော စုတ်ချက်ကလေးများ ဖြင့် ရေစက်ရေမှုန့်လေးများကို အသေးစိတ်ဆွဲနေသည့် လက်ချောင်းရှည်ရှည်သွယ်သွယ်လေးမှာ မနားမနေ လှုပ်ရှားလျက် စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးသည် ကျောက်ဆောင်နှင့် ထိခိုက်မိ၍ ကွဲပြဲသွားသည့် လှိုင်းလုံးများ ပေါ်တွင် သာ ရောက်နေသည်။ ။

‘အယ်’

ရုတ်တရက် လှိုင်းအော်သံကြောင့် မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမမျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေ၏။

မြင့်တက်သွားသော လှိုင်းလုံးကြားတွင် အလိုက်သင့်ကလေး ကိုယ်
ဖော့ကာ ကူးနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြ
စ်သည်။ ။

ခရမ်းပြာရောင် ရေကူးဝတ်စုံလေးသည် လှိုင်းလုံးပြာပြာကြား၌ လွ
န်စွာ လိုက်ဖက်လွန်းလျက်၊ ထို့အပြင် အသားဝင်းဝင်းလေးသည်
ခရမ်းပြာရောင် ရေကူးဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ရှိနေသည်။ ။

‘လှလိုက်တာ’

နုတ်ဖျားမှ တီးတိုးညည်းတွားရင်း စုတ်တံကို ချကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ
ကင်မရာကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

လှိုင်းငြိမ်သွားသောအခါ ခရမ်းပြာမလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
လက်ပစ်ကူးနေ၏။

ကင်မရာနှင့် အတန်ကြာအောင် ချိန်ပြီးမှ လှပသော ကူးကွက်က
လေးကို တစ်ခါ ရိုက်လိုက်သည်။ ။

လျှောထွက်လာသော ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်၍ သဘောကျသွား၏။

နောက် ချိန်ထားရင်းက လှိုင်းလုံးလာသောအခါ အလိုက်သင့်လေး
မြင့်တက်သွားပုံမှာ လှိုင်းလုံးကြားမှ မြူးတူးနေသည့် ပင်လယ်ဖျံကလေး
နှင့် တူလှ၏။ ထိုပုံကို အမိအရ ရိုက်ယူလိုက်သည်။ ။

ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်သွားပြီး ဆွဲလက်စလှိုင်းလုံးကြား
တွင် ခရမ်းပြာရောင် မိန်းကလေး လှိုင်းစီးနေပုံကို ဖြည့်စွက်ဆွဲလိုက်၏။

သာမန် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လျှင် မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း ကင်
မရာနှင့် အနီးကပ်ဆွဲချိန်လိုက်သောအခါ မျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့်

‘သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ’

နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်းက ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်လေး
ကြည်နူးသွားမိသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင် ပင်လယ်အလှနှင့် မိန်းကလေး၏
အလှမှာ ယှဉ်ပြိုင်လျက် ရှိနေသည်။ ။

ပန်းချီဆွဲမှာ ဆိုတော့ အရောင်ကို တင်လိုက်မှာ ပဲပေါ့၊ ကြည့်စမ်း မ
င်းပုံက ဘာမှ မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့ တောင် လှနေတာပဲနော်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းလည်း မိန်းမလှလေးပဲ၊ ပုံပြင်ထဲက သွ
ယ်သွယ်လျလျနဲ့ အချစ်နတ်သမီးလေးလိုပဲ’

ထိုအခါ ပန်းချီရှင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။ ထိုကဲ့သို့
ရယ်မောလိုက်သောအခါ မျက်နှာလေးမှာ နုပျိုသွားသည်။ ။

‘ကိုယ့်ကို လှတယ်ပြောတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်အစ်
ကိုကြီးက ကိုယ့်ကို ငါးကျည်းကျပ်ကင်တဲ့ လေ’

‘မင်းက ပိန်နေလို့ ပါ၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ်မြင်ဖူးသမျှ ပန်းချီသမားတွေက
အသားမရှိ အရိုးပေါ် အရေတင်ချည်းပဲ၊ ကဲ မင်းကင်မရာလေးကို ကိုယ်
ရိုက်ကြည့်ချင်တယ်၊ ခွင့်ပြုမလား’

‘ရပါတယ်၊ ဘယ်လို ရိုက်မလဲ၊ ပင်လယ်ပြင်ကို ရိုက်ရင် ပြန်ချိန်ရဦး
မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး မင်းပုံကို ရိုက်မယ်၊ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ ပုံပေါ့၊ ပြီးတော့ မ
င်းပုံတူကို ပန်းချီပြန်ဆွဲလေ’

ပန်းချီရှင်က ပြုံးလျက် ခေါင်းခါလိုက်ရင်းက...

‘ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ်ပုံကို ကိုယ်က စိ

တ်မဝင်စားဘူး’

‘ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဆွဲပေးပါ။ ကဲပါ မင်း ပန်းချီ ဆက်ဆွဲနေ ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျတဲ့ အခါမှ ရိုက်မယ်’

ခရမ်းပြာမလေးသည် ပန်းချီရှင်အနားမှ ဖယ်ခွာသွား၏။ ပန်းချီရှင်မလေး ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်သည် ။

ထို့နောက် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဆေးစပ်ပြားလေးနှင့် စုတ်တံလေးကို ပြန်ကိုင်ကာ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်၏။ လှိုင်းလုံးကြားမှ ကော့ပျံလာသော လက်ကလေးတွင် ရေစက်ကလေးများ တွဲခိုလျက်ရှိသည် ကို အမိအရလေး စုတ်ချက်တင်လိုက်၏။

မျက်လုံးလေးမှေးစင်းကာ လှိုင်းလုံးများကြားမှာ ဇိမ်ယူနေသော ခရမ်းပြာမလေးကို အာရုံစူးစိုက်ဆွဲနေစဉ် အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိ၊ ပြီးသွားသောအခါ ခရမ်းပြာမလေး အနားမှာ မရှိတော့ပေ။

ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်မိ၏။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရတော့။

ကင်မရာလည်း မရှိတော့ပေ။

ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာသွား၏။

ကင်မရာပျောက်ခြင်းထက် ခရမ်းပြာမလေးပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို ပို၍ နှမြောတသ ဖြစ်မိ၏။

ပုန်းညက်ပင်ကြီးကို မှီကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ထိုင်ချလိုက်စဉ်..

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်း၊ ကင်မရာ ဆုံးပြီ စိတ်မောသွားလား’

ဂျင်းဘောင်းဘီအညိုရောင်နှင့် စွပ်ကျယ်လို ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီအဝါ

ရောင်လေးက သူမ၏ အလှကို ပိုပေါ်လွင်သည်။ ။

‘ကင်မရာဆုံးသွားတာထက် အခုမှ တွေ့ရတဲ့ ကိုယ်ပြမယ် ဆုံးသွားတာကို ပိုစိတ်မောသွားလို့ ပါ’

‘ဟင်... မင်းသာ ယောက်ျားတစ်ဦးဆိုရင် ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောမယ့် ပုံပဲ’

‘ဟင့်အင်း ချစ်သူတို့ ရည်းစားတို့ ဆိုတာ ချုပ်နှောင်မှု တစ်မျိုးပဲ။ မင်းသာ ကိုယ့်ချစ်သူဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး နားညည်းလောက်အောင် ခရာတာတာနဲ့ ချစ်စကားတွေ ပြောနေမှာ ပဲ။ ချစ်သူမဟုတ်တော့ ဒီလို ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေပြီး မင်း အလှကို ကိုယ်ကြည့်လို့ ရတယ်။ ပန်းချီဆွဲလို့ ရတယ်ပေါ့’

‘မင်းလည်း အူကြောင်ကြောင် ပန်းချီသမားပါပဲလား၊ ကဲ ဒီမှာ မင်းကင်မရာ ၊ မင်းပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ကိုယ်ကအင်္ကျီဝတ်ဖို့ ကိုယ့်ဘန်ဂလိုကို ပြန်သွားတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး ကင်မရာကို သမကြတာ။ ဖလင်ကုန်သွားတယ်...။ ဆောရီးနော် ဒီမှာ မင်းပုံ... သုံးပုံ’

အနေအထားသုံးမျိုးဖြင့် လှည့်ရိုက်ထားသော ပုံ ဖြစ်သည်။ ။

ဘလောက်စ် အဖြူပွပွလေးမှာ လေထဲလွင့်နေ၏။

ဘောင်းဘီအဝါရောင်ထူပွပွလေးသည် လည်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ။

လူပိန်၍ အင်္ကျီပွပွလေးများ သာ ဝတ်တတ်သော ပန်းချီရှင်မလေးက သူ့ပုံကို စိတ်ညစ်ညူးစွာ ငေးကြည့်ရင်း...

‘ကိုယ်ပိန်တာ အစားမမှန် ၊ အအိပ်မမှန်လို့ ပိန်တာလို့ ပြောချင်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ကိုယ်ဆို သိပ်ဝါး သိပ်စား၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်နဲ့ ပုံစံနဲ့ ပဲ စားတယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် စည်ပိုင်းမဖြစ်အောင်ပေါ့’

‘မင်းက ဝလည်း လှ ပိန်လည်း လှမှာ ပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတို့ ၊ ဗီဒီယို မင်းသမီးတို့ မလုပ်ဘူးလား’

‘ဒါက အဆက်အသွယ်လိုတယ်လေ၊ ကိုယ်က နီးစပ်မှုမှ မရှိတာ၊ ကဲ ပါ မင်း ဘယ်ဘန်ဂလိုမှာ တည်းလဲ’

‘ပန်းချီငို’

‘ပန်းချီငို ပန်းချီငိုဟာ ဘန်ဂလို မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်လို့ ပြောတယ်။ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်တဲ့ ’

‘အင်း ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒီမှာ မင်းတည်းတာလား။ သူဌေးနဲ့ ဘာတော်လဲ။ သူဌေးသမီးလား’

‘လိုက်ခဲ့လေ’

ပန်းချီရှင်က သူ့ပစ္စည်းများကို အိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်နေ၏။

ပန်းချီငိုသည် အနည်းငယ်မြင့်သော ကုန်းလေးပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော အိမ်လေး ဖြစ်၏။

စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် ဆောက်ထားသောကြောင့် တွေ့သူတိုင်း နှစ်သက်ကြသည် ။

ဝရန်တာ အဆောင်လေးမှာ လေဒဏ် မိုးဒဏ် ခံနိုင်ရန်အတွက် အမိုးခုံးလေး ပြုလုပ်ထားသည် ။

ယင်း အိမ်လေးအား တည်းခိုခွင့် တောင်းကြသူများ သော်လည်း

ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြစ်နေ၍ ခွင့်ပြုချက် မရပေ။

‘မင်းက ရန်ကုန်ကပဲလား၊’

‘ဟုတ်တယ်’

‘တစ်ယောက်လည်း လာတာလား၊’

‘အင်း၊’

ပန်းချီရှင်က သူ့အိတ်ကို လွယ်ကာ သုံးချောင်းထောက်ကို တစ်ဖက်မှ မလာ၏။ သုံးချောင်းထောက်ခုံလေးမှာ သစ်သားမဟုတ်ဘဲ စတီးချောင်းများ သာ ဖြစ်၏။ ဆွဲဆန့်၍ ရသော ကြောင့် လွန်စွာ အဖိုးတန်မည်မှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။

‘ပေး ကိုယ်ပိုင်းကူပေးမယ်’

‘နေပါစေ သယ်နေကျပဲ။ အပန်းမကြီးပါဘူး၊’

‘မင်းက လူသာ ပိန်တယ်။ မ နိုင်သားပဲ’

‘ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် အားလုံး မနိုင်တယ် မနှစ်သက်ရင်တော့ အပ်တစ်ချောင်းတောင်မှ မသယ်ချင်ဘူး၊’

‘ဒါ အမှန်တရားပဲ။ နေဦး မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘သဲညှာ’

‘လူနဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ နာမည်ပဲ။ ကိုယ့်နာမည်က ဇမ္ဗူထွန်းလင်း၊’

ပန်းချီရှင် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလျက်

‘မင်း အလှရဲ့ လင်းလက်တောက်ပပုံနဲ့ မင်းနာမည်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ။ မင်း အဖေက ဦးထွန်းလင်းလား’

‘အဖေက ဦးထွန်းမောင်၊ အမေက ဒေါ်လင်းလင်းသူ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘဲ ဒီဇမ္ဗူတစ်ခွင်မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွန်းလင်းနေပေတော့လို့ ထားခဲ့တယ်လေ’

‘ကိုယ့်လိုပဲပေါ့၊ ကိုယ်လည်း အမေမရှိတော့ဘူး။ အဖေကလည်း ဆုံးပြီပေါ့။ အစ်ကိုနဲ့ ပဲ နေတာ’

ပန်းချီရှင်မလေး သဲညှာက ဝမ်းနည်းသံနှင့် ပြောလိုက်သည် ကို ဇမ္ဗူထွန်းလင်းက သဲ့သဲ့လေး ရယ်မောရင်း...

‘ဒါဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောကရဲ့ နိယာမ တစ်ခုပဲ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်နဲ့ ထွန်းလင်းနေရတာ တစ်ခါတလေတော့ ပျော်စရာကောင်းသားပဲ။ ကိုယ့်ကိုတော့ ကိုယ့်မာမီတို့ က ဗြူတီပါလာတစ်ခု ဖွင့်ပေးခဲ့ယ်လေ။ အိမ်လည်း ထားခဲ့ပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ကိုယ်နေ၊ အောက်ထပ်မှာ အိမ်ငှား တစ်လ ငါးသောင်းလောက် ဝင်ငွေက ကိုယ့်အတွက် သုံးလောက်ရုံတော့ ထားခဲ့တာပေါ့’

‘ဘုရားရေ... မင်းက ငါးသောင်းလောက်ကို မလောက်ဘူးလား’

‘အလှပြင်ဆိုင်က ဝယ်ထည့်ရတာရှိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ခွဲ အစ်ကိုကလည်း လာနှိုက်သေးတယ်။ မမိုက်ပါဘူး’

‘မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တစ်သောင်းလောက်တော့ လောက်ရမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်ဆို ပန်းချီပစ္စည်းဝယ်စရာ မရှိရင် လုံးဝ မကုန်ဘူး’

‘မင်းကို ဘယ်သူ ထမင်းကျွေးလဲ၊ မင်း အစ်ကို မိသားစုလား’

‘ကိုကိုက လူပျိုကြီးပါ ဒေါ်မာကြီးနဲ့ သူ့ညီမရှိတယ်လေ။ အခု ဒေါ်မာ ကိုယ်နဲ့ ပါလာတယ်’

‘မင်းက ဖိနပ်မစီးဘူးလား’

အမှတ်မထင် ပန်းချီရှင်၏ ခြေထောက်အစုံကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။
သေးသွယ်၍ နီရဲသော ခြေချောင်းနုလေးများ တွင် ဖိနပ်မပါပေ။

‘ဟင့်အင်း သဲနင်းရတဲ့ အရသာကို ပင်လယ်ကမ်းနားမှာ ရှိနေစဉ်ပဲ
ခံစားရမှာ’

‘ပန်းချီသမား ပီသပါပေတယ် သဲညှာရယ်။ မင်းက စိတ်ကူးယဉ်သ
မားပဲ’

ဇေယျထွန်းလင်းမှာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်မိသည် နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြ
စ်သွား၏။

နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ထဲမှာ တွေ့ရသော လှပသော ရဲတိုက်ကြီးထဲ ရောက်
နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ဂဝံကျောက်မာများ သည် သဘာဝပုံစံအတိုင်း နံရံကပ်ထားပြီး ချော
မွေစေ့ရန် ကြွေရည်နှင့် သုတ်ထားသည်။ ။ အပေါ်ထပ် တက်သည့် လှေ
ကားလေးဆင့်သည် သဘာဝ ကျောက်သားများ ဖြင့်သာ ထွင်းထားပြီး
ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သဲညှာက အုန်းဆံခြေသုတ်တွင် ခြေသုတ်ပြီးမှ အဝတ်ဖိနပ်ကလေး
ကို စွပ်လိုက်၏။ သဲညှာလက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို အသက်လေးဆယ်အရွ

ယ် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က လှမ်းယူပြီး ဇေဗုလုန်လင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဒေါ်ဝင်းရေ ကျွန်မ ဧည့်သည် ပါလာတယ်၊ ညနေစာ ကျွေးမယ်နော်။ ကျွန်မတို့ ခြောက်နာရီခွဲ ထမင်းစားမယ် ဖြစ်လားဟင်’

‘ဖြစ်ပါတယ် ကလေးရယ်...။ ကဲ ကဲ ရေချိုးလိုက်နော် ဒေါ်ဝင်း ရေနွေးစပ်ပေးထားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သဲညှာက ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ ဖရတိုပုလင်း နှစ်ပုလင်းကို ဖောက်လိုက်ပြီး...

‘ကဲ အမောပြေ သောက်လိုက်ဦး’

ဇေဗုလုန်က ပန်းကွက်ဖောက်ထားသော ကျွန်းသားကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုင်ရင်းက ရှင်းသန့်နေသော ဗီရိုနံရံကို ငေးကြည့်နေ၏။

နံရံထောင့်များ တွင် ခရုမီးအိမ်ဖြူလေးများ သာ ချိတ်ဆွဲထား၏။ လှေကားပေါ် မတက်မီ ခရုခန်းဆီးလိုက်ကာများကို အပြည့်ကာထားပြီး လှေကားတက်သည့် နေရာ၌ သာ လူတစ်ကိုယ်သာလေး ဖွင့်ထား၏။

နားထဲတွင် မီးစက်သံ ကြားနေသဖြင့် ဇေဗုလုန်က မီးစက်ကို ရှာဖွေကြည့်၏။

‘မီးစက်သံလား’

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဝင်းက ရေနွေးစပ်ပေးဖို့ မော်တာဖွင့်လိုက်တာ ထင်တယ်။ တစ်ခါတလေ မီးမလာလို့ ရေခဲသေတ္တာအတွက် မီးစက် ဖွင့်ရတာပေါ့’

‘ဒီအိမ်က မင်းအိမ်လား’

‘အင်း’

ဇေယျဝံသကိုယ်လေး သေးငယ်သွားသလို ထင်လိုက်သည်။ သဲညှာက ပုလင်းခွံကို မီးဖိုခန်းဖြစ်ဟန်တူသည့် အခန်းဝရှိ ကျောက်စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး....

‘ကဲ အပေါ်တက်ဦးမယ်၊ မင်း လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ ဇေယျ ဒါမှ မဟုတ် မင်း ဘာသာမင်း တစ်အိမ်လုံးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်ကြည့်နိုင်တယ် အခန်းအားလုံး တံခါးဖွင့်ထားတယ်။ ကိုကို အခန်းတစ်ခုပဲ ပိတ်ထားတာ’

သဲညှာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အပေါ်ထပ်တက်သွားသောအခါ ဇေယျကနောက်မှ တဖြည်းဖြည်း လိုက်တက်သွားသည်။ အားလုံး ကျောက်တုံးများ နှင့်သာ အိမ်ဆောက်ထားသည်။

သို့ရာတွင် အပေါ်ထပ်တက်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲ အေးသွား၏။

အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး မွေးပွကော်ဇောအညိုခင်းထားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းနှစ်ခန်း၏ အလည်တွင် အခန်းတစ်ခုရှိပြီး ထိုအခန်းမှာ ဝရန်တာ ထွက်ရန် မှန်တံခါးများ တပ်ဆင်ထား၏။

ခေါင်းရင်းဘက် အခန်းကို ပိတ်ထားပြီး ခြေရင်းဘက်အခန်းမှာ မူစေ့ထားသဖြင့် ဇေယျ တွန်းဝင်လိုက်၏။

တစ်ခန်းလုံး လင်းသွားသည်။ ဖော်မေကာ အဖြူရောင်ချည်း ခန်းလုံးပြည့် ကာထား၏။

အမိုးမှာ လည်း ကျောက်ပြားအဖြူ ၊ ခုတင်မှာ စကအိပ်ဖြစ်ပြီး အဖြူရောင် ဖဲပွင့်ဖုံးထား၏။ နံရံကပ် ဗီရိ၌ လည်း ဖော်မေကာ အဖြူသာ၊ ကြ

မီးခင်းမွေးပွကော်ဇောမှာ လည်း နင်းရက်စရာမရှိဘဲ ဖြူလွလွနှင့်။

‘ဟင်း...’

ဇေဗုဒ္ဓမှာ ရင်သပ်ရှုမော သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိလိုက်သည် ။

သဲညှာ၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းအမြင့်တွင် ကျောက်သားကို ထွင်း၍ ဘုရားပုံတော် ထည့်ထားသည် ။ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသည် မသိပေ။ ပုံတော်မှာ ရောင်စဉ် ခုနစ်ဖြာ ထွန်းလင်းလျက် လင်းလက်ပြီး နောက်ခံရောင်စုံပန်းလေးများမှာ တလဲ့လဲ့နှင့် လင်းလက်နေ၏။ဟ

ဇေဗုဒ္ဓ ဘဝင်မကျသည် မှာ သဲညှာအခန်းတွင် မှန်တင်ခုံမရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် ။ ဖော်မေကာ အဖြူနှင့် စားပွဲတစ်လုံးသာရှိသည် ။

ထိုစဉ် ရေသံသဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့် ဇေဗုဒ္ဓက အသာလေး တံခါးကို ဟကြည့်ရာ...

‘အင်’

အဖြူရောင် ကြွေပြားများက ခန်းလုံးပြည့်နေ၏။ သဲညှာက ကြွေလုံထဲတွင် ဆပ်ပြာမှုန့်များ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေအောင် ကိုယ်ကို မြှုပ်ထားပြီး မျက်နှာသာ ဖော်ထားသည် ။

‘ဆောရီးနော် ကိုယ်က မင်းကို ရှာနေတာ’

‘အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေလေ။ ကိုယ်ပြီးတော့မှာ ပါ’

ဇေဗုဒ္ဓပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ စားပွဲခုံလေးရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း သဲညှာကို အံ့သြနေမိ၏။ ပန်းချီသာ စိတ်ဝင်စားပြီး အလှအပ မမက်မောတတ်သော မိန်းကလေးလား။

‘ခပ်ကြောင်ကြောင်မလေးပဲ’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အခန်းထောင့်တွင် ရှိသော ၂၄ လက်မ တီဗွီနှင့် အောက်စက် မှန်ဖီရိုထဲတွင် ရှိသော အခွေများ သည် သဲညှာအား အထင်မသေးနိုင်အောင် ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ။

ထို့အပြင် သဲညှာအိပ်ရာဘေးမှ ဆိုနီ အမျိုးအစား ကက်ဆက်ကို ဇေမ္မူ မဖွင့်ရဲပေ။ လေဆာဓာတ်ပြား အခွေများ နှင့် ဖွင့်ရသည် ကိုတော့ သိသည်။ ။ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ဇေမ္မူ စိတ်မဝင်စားတတ်ပေ။

‘ဇေမ္မူ ပျင်းနေပြီလား’

‘ဟင်း’

မျက်နှာသုတ်ပဝါ အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်၍ ထွက်လာသော သဲညှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ မှဲ့ခြောက်ကင်းစင်၍ ဖြူစင်စင် သဲညှာသည် အကြောစိမ်းလေးများ ယှက်သန်းလျက်ရှိသော လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးအား မော့၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် မျက်နှာများကို သုတ်နေသည်။ ။

သဲညှာ၏ အသားဖြူပုံမှာ စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးလိုဖြစ်ပြီး ဇေမ္မူ အသားဖြူပုံမှာ နီစပ်စပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ။

‘သဲညှာ ဘာမှ မလူးဘူးလား’

‘လူးပါတယ် ဇေမ္မူရယ်။ ဒေါ်ဝင်းက အဆင်သင့် ပြင်ထားပေးရောပေါ့

,

‘ဘယ်မှာ လဲ’

‘ဒီမှာ လေ’

သဲညှာက ဇေမ္မူထိုင်နေသော ရှေ့မှ စားပွဲအဖုံးကို

လှန်လိုက်သောအခါ မှန်လေးဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ အံ့
ဖုံးထဲ၌ အကန့်လေးများ ရှိနေသည် ။ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်၊ ဘီး။ ပေါင်
ဒါ၊ ရဲ့ဒိုးကအစ ရောင်စုံ - မျိုးစုံ ရှိသည် ။

သို့ရာတွင် သဲညှာသည် ယွန်းဘူး အဝိုင်းလေးကိုဖွင့်ပြီး သနပ်ခါးရေ
ကျလေးကို ပါးပါးလေးလူးလိုက်၏။ သင်းပျံ့သော သနပ်ခါးနံ့လေးက
တစ်ခန်းလုံးပျံ့သွား၏။

‘ညအိပ်ရာဝင်နဲ့ အိပ်ရာထကို သနပ်ခါးလေး လူးလိုက်ရတာ သိပ်အ
ရသာ ရှိတာပဲ ဇေမ္မူရယ်’

‘မင်းက ရာစုနှစ်တစ်ခုကို နောက်ကျနေပြီ။ ဒါတွေ မသုံးဘူးလား’

‘ဒါတွေပါမှ သင့်တော်မယ်ဆိုတဲ့ နေရာမျိုးမှာ လူးတယ်လေ’

‘အားလုံး တန်ဖိုးကြီးတာတွေချည်းပဲ’

ဇေမ္မူက ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေစဉ် သဲညှာသည် သနပ်ခါးကို
လက်များ ။ လည်ပင်းများ လူးပြီး နံရံနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်နေသော ဗီ
ရိုကို ဖွင့်လိုက်၏။

ဂါဝန်ရှည်များကို ချိတ်နှင့် ချိတ်ထားသည် မှာ ဆယ့်လေးငါးထည်ခ
န့်ရှိ၏။

သဲညှာက အပွင့်စိပ်ကလေးများ ပါသော လက်ရှည် ဂါဝန်ကို ထုတ်
လိုက်၏။ ပိတ်သားရိုးရိုးနှင့် ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။

‘သဲညှာမှာ ဂါဝန်တွေချည်းပဲလား’

‘ဟင့်အင်း ဒါတွေက ညဝတ်အိပ်တာပါ။ ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ က စော
စောကတွေ့တဲ့ ပုံစံတွေကို အင်္ကျီတို့ ဘောင်းဘီတို့ ရှိတာပေါ့။ ထဘီက

တော့ မြို့ထဲသွားမှ ဝတ်တာ၊ သဲညှာက ပိန်တော့ ထဘီမခိုင်ချင်ဘူးလေ’

ဂါဝန်ပွပွ ဖားဖားလေးနှင့် သဲညှာသည် အိပ်မက်ထဲမှ မင်းသမီးလေး တစ်ပါးနှင့် တူနေ၏။

ထို့နောက် ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ လွန်စွာ ငြိမ့်ငြောင်းသော အော်ဝင်သံသက်သက်သာ ထွက်လာ၏

ဇေဗူ စိတ်ညစ်သွား၏။

သဲညှာကတော့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောရင်း ဂီတမှာ နစ်မြောနေလေ၏။

‘သဲညှာ အဖြူ သိပ်ကြိုက်လား၊ အဖြူရောင်ချည်းပဲ’

‘အင်း ဒီအဖြူရောင်တွေပေါ်မှာ ပုံရိပ်ဖော်လို့ ရတယ်လေ ။ Psychedelic (ဆိုင်ကဲဒီလစ်) လို့ ခေါ်တယ်။ အမြင်အာရုံစိတ်ကို ဖန်တီးပြုပြင်တာပေါ့။ အဖြူရောင်တွေကို ကြည့်ရင်း ဂီတသံကို နားထောင်ရင်း စိတ်အာရုံထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ ပေါ်လာတယ်လေ၊ အဲဒီပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ပန်းချီဆွဲလိုက်တာပေါ့’

‘ဘုရားရေ ဘာပုံရိပ်တွေလဲ သဲညှာရယ်’

ဇေဗူက သဲညှာအား စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား ဟူသော အကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သဖြင့် သဲညှာက သဘောကျစွာ ရယ်မော၍ ...

‘ဇေဗူက အဖြူရောင်အကြောင်းမေးလို့ သဲညှာက ပြောပြတာပါ ၊ တကယ်တော့ ဒါကို ပန်းချီသမားတွေပဲ နားလည်မှာ ပါ။ ဒီအဖြူရောင်ကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဘာပုံပေါ်ပေါ်ပေါ့၊ မီးရထားပုံလည်း ပေါ်ချင်ပေါ်လာမယ် ။ မင်းသမီးပုံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘီဘူးမပုံပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ်လာမယ် ၊ အို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး၊ လိပ်ပြာလေးကအစအ ဘာမဆို

ပုံပေါ်လာတာ ချဆွဲလာပဲလေ။ ကဲ ဒါတွေ နားထောင်နေရင် ဇမ္ဗူ ခေါင်း
ရှုပ်သွားလိမ့်မယ်။ သီချင်းပဲ နားထောင်တော့’

သဲညွှာက အိပ်ရာပေါ် စန့်စန့်လေး လှဲအိပ်လိုက်၏။ ခေါင်းအုံးမပါဘဲ
ပက်လက်လှန်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်ဘေးကပ်ပြီး ခြေနှစ်ပတ်ကို တ
စ်ပေခန့်ခွဲကာ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ဆန့်ဆန့်လေး အိပ်လိုက်၏။

‘ဇမ္ဗူတော သဲညွှာသီချင်း နားမထောင်တတ်ပါဘူး၊ အိမ်ကိုပဲ
လိုက်ကြည့်တော့မယ်’

‘အင်း ကြည့်လေ’

ဇမ္ဗူထွက်သွားပြီးသည့်တိုင်အောင် သဲညွှာက ဆန့်ဆန့်လေး အိပ်နေ
ဆဲ၊ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဇမ္ဗူအား ထမင်းစားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်
ဝင်းကပြော၍ သဲညွှာကို လာခေါ်ရာ သဲညွှာက ဆန့်ဆန့်လေး မလှုပ်မ
ယှက်ဘဲ အိပ်နေဆဲ။

‘သဲညွှာ အိပ်နေလား’

ဇမ္ဗူက တိုးတိုးလေးခေါ်ရာ သဲညွှာ မျက်လုံးလေး ပွင့် လာပြီး...

‘မအိပ်ပါဘူး။ အနားယူနေတာပါ။ ထမင်းစားတော့မယ် မဟုတ်
လား’

သဲညွှာ ထလာ၏။ ဇမ္ဗူက သက်ပြင်းတိုးတိုးလေးချကာ ရင်ထဲ၌ ...

‘သူပဲ ရူးနေလား၊ ငါပဲ ချောင်နေလား မသိပါဘူး’

‘ရေခူသုပ်၊ ပုဇွန်လုံးကြော်၊ ဒါက ကလေးသိပ်ကြိုက်တဲ့ ကောက်
ကောက်ညွန့်လေ၊ ဒီမှာ ချဉ်ပေါင်ခါးဟင်းချို့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဝင်းရယ်။ မနက်က လမ်းလျှောက်တုန်းက
တောင် တောစပ်ချုံထဲက ကောက်ကောက်ညွန့်ထွက်နေတာတွေ့လို့ ဒေါ်
ဝင်းကို ပူဆာဦးမလို့ ပဲ။ ကိုဇေယျ စားပါ’

ဇေယျ အနည်းငယ် စိတ်ညစ်သွား၏။ ဆီပြန်ဟင်းမပါ ဖြူလျော်လျော်
ခြောက်ကပ်ကပ် ဟင်းများကို မကြိုက်ပေ။

ထို့ပြင် ပန်းကန်ပြားကြီးကြီးနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီရွက်၊ ကြက်
သွန်မြိတ်၊ ပဲသီးပြုတ် တို့ စရာအစုံ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ထဲမှ အရွ
က်များ အသီးများကို ထမင်းစားရင်း တရွတ်ရွတ်
ကိုက်ဝါးနေသောကြောင့် ဇေယျပုခုံးတွန့်မိ၏။

‘ဆိတ်မလေးပဲ’

ထမင်းကို အနည်းငယ်သာ စားပြီး ဟင်းချို့များများ သောက်
ဟင်းများများ စားသည့် သဲညှာကို ဇေယျ အံ့သြမိသည် ။

ဇေယျကတော့ ဆီပြန်ကြိုက်၏။

သို့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ် ဝမည်စိုး၍ ထမင်းများများ မစားဘဲ သွားရည်
စာများကိုသာ စားထားသည် ။

‘မင်းနဲ့ တွေ့ရတာ သိပ်နောက်ကျတာပဲ’

အနည်းငယ် မှောင်လာသဖြင့် ဒေါ်ဝင်းက နံရံမှ မီးများကို လိုက်ဖွင့်
သည် ။

မီးမှ နံမှ နီလေးများက အုတ်ခဲအိမ်လေးတွင်းမှာ မှုန်ပြပြလေး။ က

က်ဆက်မှ ဂီတသံတိုးတိုးလေးက ပျံ့နှံ့နေ၏။ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းတွင်း မှ တီးလုံးသံကို ထမင်းစားခန်းတွင်းမှာ ဆောင်းဘောက်နှင့် ဆက်ထား သည် ။

သဲညှာက ထမင်းကို ဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇိမ်ခံစားနေသည် ။ အသီးအရွက်များကိုလည်း တဂျွတ်ဂျွတ်နှင့် ကိုက်နေသည် ။ ဟင်းချိုဟင်းကိုလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ သောက်သည် ။ ဇေမ္မူအတွက် ထည့်ပေးသော ဟင်းချိုမှာ နေရာပင် မယွင်းချင်။

ဇေမ္မူထံမှ စကားကို မကြားသလိုနှင့် ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် ရေခူသုတ်ကို ကော်ယူနေသော သဲညှာအား အားမလို အားမရနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည် ။

‘ကိုယ် မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့မယ်’

ထိုအခါမှ သဲညှာသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်....

‘ဟင် ဘာလို့ လဲ ဒီမှာ ကြာကြာမနေဘူးလား’

‘ကိုယ်ရောက်နေတာ လေးရက်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ တွေ့တာ နောက်ကျတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ကိုယ်တို့ အဖွဲ့က ငပလီမှာ ငါးရက်ပဲနေမယ်လို့ ခရီးစဉ်ဆွဲထားတာ’

သဲညှာ ငေးငိုင်းသွား၏။ နှစ်ခြိုက်လျက်ရှိသော ကစားစရာ အရုပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ပင်။

‘မင်း ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မရဘူးလား’

‘အင်း ရတော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့’

ဇမ္ဗူက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဒါဖြင့် ကိုယ့်ဆီမှာ လာနေလေ။ မင်း နေလို့ ရသလောက်နေပေါ့’

သဲညှာသည် ကမန်းကတန်းလေး ဝင်ပြောလိုက်၏။ မျက်လုံးအစုံမှ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် တလက်လက်တောက်နေသည်။ ။

‘အင်း ရတော့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်’

‘မင်းက ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲလား။ တခြား ဘယ်သူရှိသေးလဲ’

‘ဒေါ်ဝင်းပဲ ရှိတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ ဒေါ်ဝင်း နှစ်ယောက်တည်းပဲလေ။ မင်း နေမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် လာခဲ့လေ’

‘သူတို့ က အစောကြီးထွက်မှာ ’

‘ဒါဆို အစောကြီးလာခဲ့လေ။ ဒါမှ မဟုတ် ညထဲက ဒီမှာ ပဲ လာအိပ်တော့ပေါ့’

ဇမ္ဗူ လင်းထွန်းသည် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနေပြီးမှ သဘောတူလိုက်၏။

သဲညှာသည် ထမင်းစားပြီး စပျစ်သီးနှင့် ပန်းသီးကို ဇိမ်ခံစားရင်း ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေစဉ် ဇမ္ဗူက သူ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်သွားလေပြီ ဖြစ်၏။

‘ကလေး’

‘ဟင် ဒေါ်ဝင်း ဘာလဲဟင်’

ဒေါ်ဝင်းက သဲညှာနားတွင် ရပ်၍ တိုးညှင်းစွာ ခေါ်လိုက်၏။

‘အခုမှ တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်နဲ့ အတူ အိပ်ဖို့ လက်ခံတာ မ

လွယ်လွန်းဘူးလား သမီးရယ်။ အကြောင်းမသိဘဲနဲ့ များကွယ်’

သဲညှာ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ စုကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်းက...

‘သူဟာ ယုံကြည်ရပါတယ် ဒေါ်ဝင်း ကျွန်မ သူ့ကို ခင်တယ်။ သူ့ပုံတူ
တွေ အများကြီးဆွဲချင်တယ်။ သူက သိပ်လှတာပဲ’

‘အင်းလေ ကလေးသဘောပဲ။ ဒေါ်ဝင်းတော့ သူ့ကို သိပ်မကြိုက်ဘူး’

‘တစ်ပတ်လောက်ပဲ သူနေမှာ ပါ။ သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

သဲညှာသည် ဒေါ်ဝင်းအား ကျောခိုင်း၍ ပင်လယ်ကြီးဘက်သို့
မျက်နှာမူ လိုက်လေသည် ။

စောစောက စိတ်ကူးဖြင့် ရေးဆွဲလျက်ရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏
ညနေရှုခင်းမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည် ။

ဒေါ်ဝင်းအား မကျေမနပ်ဖြစ်မိကာ ချက်ချင်း ဒေါ်ဝင်းဘက်သို့ ပြန်
လှည့်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဒေါ်ဝင်းသည် နေရာမှာ မရှိတော့ပေ။

‘ဒေါ်ဝင်း ဒေါ်ဝင်း’

‘ဟင် ဘာလဲ ကလေး’

‘ကျွန်မ စတုဒီယို အခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဇမ္ဗူလာရင် သူနေသာ
သလို နေပါစေ။ ကျွန်မ အခန်းထဲက တီဗွီဖွင့်ထားလိုက်ပေါ့။ သူ ကြည့်ချ
င်ကြည့်ပါစေ။ ဒေါ်ဝင်းသူ့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့ နော်။ သူဟာ ကျွန်မ ဧည့်
သည် ပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အပေါ်ထပ် လှေကားအောက်ခြေရှိ စာအုပ် ဗီရို
ဘေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တံခါးဟု မထင်ရဘဲ ဗီရိသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေသည်။ ။

သဲညှာ၏ သီးသန့်ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ။

နံရံမှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ နေ့မှ လင်းရောင်နှင့်တူ သော မီးဝါကြီး ထွန်းလင်းသွားသည်။ ။

အခန်းထဲတွင် ပန်းချီကား၊ ပန်းချီပစ္စည်းမှ လွဲ၍ ဘာ ပရိဘောဂမှ မရှိပေ။

ကင်းဗတ်တစ်ချပ်တင်ထားသည့် သုံးချောင်းထောက်ပုံကလေးသာ ရှိသည်။ ။

နေ့လယ်က ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဆွဲထားသော ပန်းချီကားမှာ အိတ်အတွင်း၌ သာ ရှိသေး၏။ ချက်ချင်း အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဆွဲလက်စ ကင်းဘတ်ပေါ်တွင် စက္ကူလိပ်ကို ဖြန့်တင်လိုက်၏။ ဘေးဘက်မှ ညှပ်ကလေးများ ဖြင့် ပြန်မလိပ်သွားစေရန် ဖိထားလိုက်သည်။ ။

‘ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှလိုက်တဲ့ ပုံလဲ။ လှိုင်းလုံးကြီးကြားမှာ ရွှေငါးလေး တစ်ကောင် ကူးနေသလိုပဲ’

သဲညှာသည် ပန်းချီကားအား အနီးကပ်ကြည့်နေရာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်လိုက်သည်။ ။ အသက်မရှိသလိုပင် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်ခြင်း၊ အားရခြင်းနှင့်အတူ သဲညှာမျက်နှာလေး သွေးရောင်လွှမ်း လာလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင်ကို ရေလှိုင်းရိုက်ခတ်လာသောအခါ ဖြာခနဲ ကွဲထွက်သွားသည့် ရေလှိုင်းကို သူမကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

ပြာလွင်လွင် အဆင်းရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် လင်းလက်လျက်ရှိသော်လည်း ကျောက်ဆောင်မှာ အနည်းငယ် မှောင်နေသည်။ ။

ကွဲထွက်လာသော ရေလှိုင်းက ရေရောင် ပင်လယ်ရောင် သက်သက် ဖြစ်နေ၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘယ်အရာဝတ္ထုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားရင် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားရမယ်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ လဲ လွင့်စင်သွားတဲ့ အကွဲအစများ ရှိနေရမှာ ပဲ ၊ မဟုတ်ပြီ။ ရေမြှုပ် ရေစက်ကလေးတွေ’

သဲညှာသည် ကျောက်ဆောင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ နေ့လယ်က ပုံရိပ်ကို ဖော်ကြည့်သည်။ ။ လှိုင်းလုံးကြီးများ ကျောက်ဆောင်ကို ရိုက်ခတ်လာသည့် အရှိန်နှုန်းကွဲသကဲ့သို့ ရေပန်းလွင့်စင်မှု ပုံသဏ္ဌာန်မှာလည်း ကွာခြားပေသည်။ ။

‘ဟင်း’

သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ဘယ်လိုမှ မျက်စိထဲမှာ ဖန်တီးလို့ မရပေ။

ထို့ကြောင့် ရေကူးနေသည့် ဇေမ္မုကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပင်လယ်ပျော်မလေး အသွင်ဖြင့် ပီပြင်လှသည်။ ။ နေရောင်၏ လင်းလက်မှုကြောင့်လော၊ ရေလှိုင်း၏ လင်းလက်မှုကြောင့် လားမသိ။

မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ အလင်းများ နေသည်။ ။

မျက်စိလေး မှေးစင်း၍ ဇေမ္မုထွန်းလင်းဟူသော မိန်းကလေးပုံကို အာရုံစူးစိုက်ပြန်၍ ပုံရိပ်ဖော်ကြည့်၏။

အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ထိုအမျိုးသမီးလေးပုံမှာ မျ

က်စိထဲ စွဲထင်နေပြီး အလင်းအမှောင် ညီနေသည်။ ။

ချက်ချင်းပင် အိတ်ထဲမှ ဆေးစပ်သည့် ဖော်မေကာပြားကို ထုတ်ယူကာ နေ့လယ်က သုံးစွဲခဲ့သည့် စုတ်တံများ နှင့်ပင် ပြန်၍ သုံးစွဲပြီး သွယ်လျသော လက်အစုံကို သွက်သွက်လေးလှုပ်ရှားလျက် ပုံကို လက်စသတ်လိုက်လေသည်။ ။

ရေလှိုင်းနှင့် ကျောက်ဆောင် ရိုက်ခတ်သည့်ပုံကို တော့ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှ ထကြည့်လျှင် ဒီပန်းချီကားကို အပြီးသတ်နိုင်ပြီး ဒေါ်ဝင်းအား သံတွဲမှ ကိုဖိုးမြိုင်ထံ လွှတ်ပြီး မှန်ဘောင်သွင်းခိုင်းရမည်။

ထို့နောက် ခရီးဆောင် စတီးသုံးချောင်း ထောက်ခုံကို ပြန်ဆွဲဖြန့်ကာ ကင်းဘတ်တစ်ရွက်ကို ယူလိုက်၏။

ဇေယျထွန်းလင်း၏ ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ကာ ကြည့်နေစဉ် ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်သွား၏။

ချက်ချင်းထွက်လာသည့်ပုံမို့ အရောင်က မှိုင်းမှိုင်းလေးဖြစ်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဇေယျ၏ ပုံရိပ်က သူ့မျက်လုံးထဲသို့ စွဲထင်နေ၏။

ထိုနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီတွင် ဇေယျ၏ ပုံတူတစ်ခု ပြီးသွားသည်။ ။

ပုန်းညက်ပင်အောက်မှာ ရပ်နေသည့် ပန်းပုရုပ်ကလေးအလားနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန် တူလွန်းလှ၏။

ရုတ်တရက် မျက်ဝန်းထဲတွင် ကိုကိုကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။ ။

ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားသားများ သာကမ မိန်းကလေးများ ပင်ငေးလောက်အောင် လှနေသည့် ဇေယျအား ကိုကို တွေ့မြင်သွားပါလျှင်...

တီဗွီကို မည်သည့်အချိန်ကတည်းက ဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည် မသိ။
တီဗွီ၏ မှန်သားမှာ အပြာရောင်ချည်းသက်သက် ပေါ်နေ၏။

ဇေယျထွန်းလင်းက သဲညှာ၏ ခုတင်ပေါ်တွင်
ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်ပျော်နေ၏။

မည်းနက်သော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ မျက်လုံးအစုံ
သည် ညှို့အားကောင်းသကဲ့သို့ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းငုံလေးမှာ စကား
ကြွယ်သကဲ့သို့ အစားလည်း ကြွယ်မည်။ ဖြောင့်စင်းလျက်ရှိသော နှာတံ၊
သေးသေးသွယ်သွယ် မျက်လုံးတန်းလေးမှာ သေသပ်လှပလှ၏။

ပါးစပ်ကလေးဟ၍ အိပ်နေပုံမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အပြစ်
ကင်းနေသည် ။

သဲညှာ သူမအား မနိုးရက်သဖြင့် တီဗွီကို ပိတ်ကာ မီးအလင်းရောင်
ကို ပြောင်းလိုက်၏။ ဇေယျသည် သဲညှာ၏ ဗီရိုထဲမှ ညဝတ်အိပ် ဂါဝန်တစ်
ထည်ကို ယူဝတ်ထားသည် ။ သူမ ယူဝတ်ထားသည့် အရောင်မှာ သဲညှာ
မကြိုက်သည့် အနီနှင့် အနက် နှင်းဆီပွင့်များ ပါသည့် အရောင်ရင့်များ
သာ ဖြစ်၏။

နှိုးစက်ပေးရန် မလိုဘဲ အသိအာရုံက အလိုလိုလှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့်
ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။ နံဘေး၌ ဇေယျထွန်းလင်းသည် ပက်လက်လှန်
အိပ်နေဆဲ။

ထိုကဲ့သို့ ပက်လက်လှန်အိပ်သည် ကို သဲညှာ မနှစ်သက် မိမိငယ်စဉ်က ပက်လက်အိပ်မိသည့်အခါတိုင်း အလွန်လေးသော သဲအိတ်ကြီးက ပိနေသလိုလို လေဟာနယ်ထဲ မြောသွားသလိုလို၊ လူတစ်ယောက်ယောက် သို့မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်က အေးစက်သော တင်ပါးကြီးနှင့် လာထိုင်နေသလိုလိုမို့...

ဘယ်ညာစောင်းပြီး စောင်လေးကို ဖက်အိပ်တတ်သည် မှာ သဲညှာ အကျင့်ဖြစ်နေ၏။

ချက်ချင်းပင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီး ညက ဝတ်ထားသော ညအိပ်ဝတ်အင်္ကျီကို ခြင်းထဲထည့်ကာ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် ဖလန်နယ်အင်္ကျီ အဖြူစင်းကို ဝတ်လိုက်၏။ ညကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော အိတ်ကို ဆွဲလွယ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

အိမ်အောက်ထပ်တွင် မှောင်မည်းနေ၍ ကျင့်သားရနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်စမ်းလိုက်၏။ ဒေါ်ဝင်း မနိုးသေးပေ။ အမှတ်မထင် နာရီကို လှမ်းကြည့်မိရာ ငါးနာရီ မထိုးသေးသဖြင့် ဒေါ်ဝင်းမှာ ပုံမှန်အချိန် ငါးနာရီ အိပ်ရာမှ ထသည် ထက် စောမထတတ်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ သီးမွေးငှက်ပျောသီး ၊ သဘောသီးခြမ်းကိုယူ၍ သဘောသီးလေးငါးခွန်းကို ကမန်းကတန်းစားရင်းက စားပွဲပေါ်တွင် စာရေးတင်ထားလိုက်သည် ။

‘ဒေါ်ဝင်း ဧည့်သည် ကို နံနက်စာကျွေးလိုက်ပါ။ ပန်းချီဆွဲထွက်ပါတယ်။ ထမင်းစား အချိန်မီ ပြန်လာပါ့မယ်’

အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်လိုက်သောအခါ မှုန်ပြပြင် အလင်းရောင်လေးသ

ည် ပင်လယ်ပြင်အနားစွန်း တိမ်တိုက်တွင် ထွက်စပြုလာသည် ကို တွေ့ရ၏။

လတ်ဆတ်သော လေနုအေးအေးလေးများက ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာစဉ် ပုန်းညက်ပန်းရနံ့များကလည်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

သဲညှာရင်ထဲ အေးမြသွားပြီး ဖိနပ်မပါသော ခြေထောက်ကလေးများက သဲသောင်ပြင်ကို သွက်သွက်ကလေး နင်းချလာလေသည် ။

နူးညံ့သော သဲမှုန်ကလေးများ နှင့် ခြေဖဝါး ထိတွေ့သော အရသာကို နှစ်ခြိုက်စွာ ခံစားရင်းက လေကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှူသွင်းလိုက်သည် ။

လေပြည်လေညင်း တိုက်ခတ်လာသော်လည်း လှိုင်းကားထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေ၏။ ပင်လယ်ပြင်က လူးလွန့်လေးသာ လှုပ်ရှားနေ၏။

တံငါလှေများ သည် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်လာနေပြီဖြစ်သည် ။

မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် ပင်လယ်ပြင်မှ ထွက်သော ရေငွေ့များ ဖြင့် လုံးထွေးကာ ပို၍ မှုန်ဝါးနေ၏။

အရှေ့ဘက် ကျောက်တောင်စွန်းမှ ရောင်နီလေးသည် နေမင်းကြီး ထွက်ပြုလာရန်အတွက် ရှေ့ပြေးရောင်ခြည် ဖြစ်၏။

‘အား ဟုတ်ပြီ’

သဲညှာသည် ချက်ချင်းပင် အထုပ်ကြီးအား သောင်ပြင်ပေါ်ချလိုက်ပြီး မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းကို သုံးချောင်းထောက်ခုံထောင်၍ ပုံကြမ်းဆွဲချလိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အရောင်မပြောင်းမီ မှိုင်းဝေဝေ ပုံရိပ်ကလေးကို မျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲနေအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ။

ငါးမိနစ်မျှ ကြာအောင်ကြည့်ပြီးမှ ဆေးစပ်ပြားကို ယူကာ
စွတ်တံများ ဆေးခွက်များ ဖြင့် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား လိုက်လေသည်။ ။

ဆေးစပ်ခွက်ပေါ်ရှိ အချိုင့်ဝန်းလေးထဲတွင် အပြာရောင်ဆေးဖူး၊
အဖြူရောင်။ အနက်ရောင်၊ အပြာရင့်ရောင်များကို သာ တင်လိုက်သည်
။

မျက်ဝန်းများ ဖြင့် စွဲထင်နေအောင် ကြည့်ထားသော ပုံရိပ်ကို ကမန်း
ကတန်း ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ။

မှိုငြင်းဝေဝေဖြစ်နေသော လောကထဲသို့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားနေသည့်
အလင်းတန်းလေးသည် လှေငယ်တစ်စီးပေါ်ရှိ ငါးဖမ်းလုပ်သားကြီးဆီ
သို့ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ ။

ငါးဖမ်းလုပ်သားကြီးမှာ ငိုက်မျည်းတွေဝေလျက်ရှိဆဲနှင့်ပင် လှေ
လေးအား ပျင်းရိစွာ လှော်ခတ်နေဟန်တူသည်။ ။

သဲညှာသည် ပန်းချီဆွဲရင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လွမ်းစိတ်ဝင် လာပြီး
မျက်ရည်များ ပင် ဝေ့ လာလေသည်။ ။

ထိုစဉ် ရေလှိုင်းများကား တရိပ်ရိပ်တက်လာသည် ကို မိမိခြေထောက်
အေးသွားမှ ပင် သတိထားမိပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှ အိတ်လုံးကို
ပန်းပေါ်မှ ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး ပုံကို ဆက်ဆွဲနေလိုက်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပင်လယ်ရေကား ခြေမျက်စေ့အထိ တက်လာ
သောအခါ ပန်းချီဆက်ဆွဲ၍ မရတော့ပေ။

စတီးထောက်လေး ယိုင်နဲ့ သွားသောကြောင့် စတီးထောက်ကို မကာ
ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး ရေနင့် လွတ်ရာနေရာသို့ မ လာလေ၏။ နောက်ဆုံး
လှေဝမ်းပျက်ပေါ်တင်ကာ ဆက်၍ ဆွဲလိုက်၏။

နေမင်းကြီး ထွက်ပြု လာပြီး သဲညှာအား နှုတ်ဆက်သည့်တိုင်အောင် သဲညှာမှာ သတိမထားမိအားဘဲ မျက်ဝန်းထဲမှ ပုံကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။ ။

ပန်းချီကားကို လှေဦးမှာ ထောင်ထား၍ လှေဝမ်းတွင်းမှ နေ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်သည်။ ။

မိမိမြင်တွေ့ခဲ့သော ဝိုးတဝါး မြင်ကွင်းအားပြန်၍ အရိပ်ဖော်လိုက်၏။ ။

ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘အား...’

ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်မိသည်။ ။

ဘာမျှ ပြုပြင်စရာမရှိအောင် စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲပြီးသွားသော ပန်းချီကားမှာ ရှားပါးလွန်းသည်။ ။

မနေ့က ဇမ္ဗူ ရေကူးနေပုံကို လည်း ပြုပြင်စရာ မလို။

လှေဝမ်းတွင်း၌ ထိုင်ပြီး ဒူးပေါ်တက်ထောက်ကာ မိမိပန်းချီကားကို ကျေနပ်အားရစွာ ကြည့်နေမိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရောင်ကြောင့် လင်းလဲ့နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သဲညှာတစ်ယောက်တည်း အရုဏ်တက် အလင်းရောင်လေးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာမှ ပင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ငေးမောကြည့်လိုက်၏။ ။

ရေတက်လာသော်လည်း လှိုင်းမပါသေးပေ။ ဪ... မနေ့က နှစ်

နာရီကျော်ကျော်မှာ လှိုင်းရိုက်တယ်၊ လေထန်တယ်၊ ဒီနေ့မှာ လည်း ထို အချိန်လောက်ပဲ လှိုင်းရိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ပန်းချီကားကို မဖြုတ်ဘဲ ထမ်း၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည် ။ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇေယျအား နောက်ဆံတင်းမိ၏။ ဒေါ်ဝင်းကြီးက ဇေယျရောက်နေသည် ကို မကျေနပ်၍ ကောင်းကောင်း မှ ပြုစုရဲ့ လားဟု စဉ်းစားမိသည် ။

သဲညှာထွက်လာသည် မှာ သိပ်မဝေးလှပေ။

မိုင်ဝက်သာသာ ရှိသေးသည် ။

‘ဟေး...သဲညှာ မနက်အစောကြီး ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားတာလဲ’

အိမ်ဝရောက်ရောက်ချင်းပင် ဇေယျက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏ ။ ရေကူးဝတ်စုံနှင့် မို့ ရေသွားကူးတော့မည်ကို မမေးဘဲ သိလိုက်၏။

‘မင်းရေကူးမလို့ လား။ မနက်စာ စားပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီဗျာ ဒေါ်ဝင်းက ကိုယ်ကြိုက်ရာ စားဖို့ အားလုံးပြင်ပေးထားတယ်၊ မင်းရော ရေကူးမလား’

‘ရေတက်နေတယ် သိပ်ကူးလို့ မကောင်းဘူး’

‘ကိုယ်ခဏလေးပါ၊ လေ့ကျင့်ခန်းလေးပေါ့။ အညောင်းပြေလေး’

သဲညှာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ခြေကို ပြောင်အောင် သုတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။ ဒေါ်ဝင်းက အိတ်လှမ်းယူသည် ကို ပေးလိုက်ပြီး...

ကော်ဖီခါးခါးလေးတစ်ခွက်ကို စိတ်တိုင်းကျ ဖျော်သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဝရံတာတွင် ထိုင်ကာ မှန်ပြောင်းဖြင့် ဇေယျ ရေချိုးနေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

မိမိရေကူးဝတ်စုံ တစ်ခါမျှ မဝတ်ဖူးပေ။ ဒီအတိုင်း ဘောင်းဘီရှည် စပို့ရှပ်နှင့်သာ ရေကူးခဲ့၏။ မိမိအား ကိုကိုက ရေကူးသင်ပေးသောကြောင့် ရေကူးဝတ်စုံ မဝတ်ရဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မိမိသာ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်လျှင် ဇေမ္ဗူလို လှပျံ့မလား။

‘ကလေး ကိုကိုဆီက စာလာတယ်ကွယ်’

‘ဟင် စောလှချည်လား’

‘မနေ့ညက ဖိုးမြိုင်ဆီရောက်လာတာတဲ့ ။ သူမအားလို့ လာမပို့ပေးတာတဲ့ ’

သဲညွှာက ကမန်းကတန်းလေး ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

‘ညီမလေး သဲသဲ

ငပလီရောက်တာ တစ်လနီးပါးရှိနေပြီပဲ၊ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား၊ နေကောင်းရဲ့ လား၊ ညီမလေး ပြန်လာဖို့ စိတ်မကူးသေးရင် နောက်ဆယ်ရက်လောက်ကြာရင် ကိုကို လာခဲ့မယ်နော်။ ပြန်လာရင် ဖုန်းဆက်ဦး ပြီးတော့ ညီမလေးအတွက် တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြခန်း ဖွင့်မလို့ သိမ်ကြီးဈေးမှာ ကိုကိုစုံစမ်းထားတယ်၊ အဆင်ပြေမှာ ပါ၊ ပုံတွေ အများကြီး ဆွဲထားပြီးပြီလား၊ ညီမလေး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပါစေကွယ်’

ကိုကို၏ ဆုတောင်းစာနှင့်အတူ သဲညွှာ၏ ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်လေး ကြည်နူးသွားသည်။ ။

ကိုကိုသည် မိမိစိတ်ချမ်းသာမည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ခဲ့သည်။ ။ မိမိအလိုလိုက်၍ မိမိအား လွန်စွာ ချစ်ခင်ကြင်နာသူပင် ဖြစ်၏။

ကိုကိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည့်အခါတိုင်း ရင်မှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။ ။

စောစောက ဇေမ္မူအား လှမ်းကြည့်နေသော မှန်ပြောင်းကိုပင် သတိမရတော့ပေ။ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲအတွက် ကြိုတင်၍ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိသည် ည။ မိမိ ပန်းချီကားများကို စီကာရီကာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်၏။

‘အို သိပ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းမှာ ပါပဲလား၊ အဲဒီ ပုံတွေထဲမှာ ဇေမ္မူပုံလည်း ပါရမှာ ပဲ။ အပြီးသတ် ဆွဲဦးမှ ပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သဲညှာသည် ဇေမ္မူရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဇေမ္မူကို ရေကူးနေသည် ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ သောင်ပြင်တွင် လှေကျင့်ခန်းယူနေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

လိမ္မော်ရောင် ဖျော့ဖျော့ ရေကူးဝတ်စုံသည် နနက်ခင်း လှေကျင့်ခန်းယူနေသော မိန်းကလေး၏ အလှအပကို ထင်ရှားအောင် မီးမောင်းထိုးပြနေသည့်နှယ်။

‘ဘုရားရေ... သိပ်လှတဲ့ ဇေမ္မူပါလား’

သဲညှာသည် ကင်မရာကိုယူကာ အနီးကပ် ဆွဲယူ၍ ဇေမ္မူ လှေကျင့်ခန်းနေပုံကို အမျိုးမျိုးလှည့်၍ ရိုက်နေမိ၏။

ဒေါ်ဝင်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ...

‘မိန်းကလေး အချင်းချင်းမို့လို့ ပဲ သဲညှာ ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် ဇေမ္မူတော့ ပြာဖြစ်ပြီပဲ’

ဒေါ်ဝင်း၏ စကားကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။ ။

ရင်ကိုကော့၍ ခါးလေးကိုကော့ကာ ခြေဖျားထောက်၍ လက်ကလေးနှစ်ဖက် အပေါ်ဆန့်တန်းပြီး လေရှူနေဟန်ကား မိုးပေါ်သို့ ပျံကြွတက်မည့် ငှက်ကလေးနှင့် တူလှသည်။ ။

ထို့နောက် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လဲနေသည့် သစ်ပင်ပေါ်တွင် ခြေလေးကိုဆန့် လက်ကလေးကို ထောက်ကာ အမောဖြေနေစဉ် ရေလှိုင်းများက သူမ၏ ခြေထောက်ကို လာရောက်ထိခတ်နေသည်။ ။

သဲညှာက ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူလိုက်ပြန်သည်။ ။

‘ဖလင်ရော ကျန်သေးလားကွယ်’

ဒေါ်ဝင်းက မလိုတမာ ထပ်မံ၍ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည် ကို သဲညှာက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...

‘ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတာပါ ဒေါ်ဝင်း’

ဒေါ်ဝင်း ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။ ကျေနပ်ဟန်တော့မတူ။

သဲညှာလည်း စိတ်ရှုပ်သွားမိ၏။ ကင်မရာကိုယူကာ ပန်းချီခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကော်ဖီခွက်နှင့် စာအိတ်ကလေးက မှန်ပြောင်းအောက်တွင် ရှိနေသည်။ ။

‘ပြဿနာပဲ’

သဲညှာ နှုတ်ခမ်းများမှ တီးတိုး ညည်းညူလိုက်မိသည် ။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး သစ်တုံးကို မှီကာ အနားယူနေသော ဇမ္ဗူ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေသလား။ မဲ့နေသလား ဟူ၍ ခွဲခြား မရပေ။

မျက်လုံးလေး မှေးစင်းကာ မောဟိုက်ပင်ပန်းမှုကို သက်တောင့်သက်သာနှင့် အပန်းဖြေနေသည် လား။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီး နေနေသလားဟူ၍ သဲညှာ ခွဲခြားမရပေ။

ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည် ။ ဘေးတစ်စောင်းမို့ သူမ၏ ခံစားချက်ကို မိအောင် မဖမ်းနိုင်ပေ။

တစ်ကိုယ်လုံးကို အသေးစိတ်ဆွဲပြီးကာမှ မျက်နှာကို အဆုံးသတ်ဆွဲ၍ မရပေ။

သဲညှာသည် ဇမ္ဗူ၏ ပုံသုံးပုံကို ဆွဲသော်လည်း နှစ်ပုံက အဆုံးသတ်မရသေးပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မျက်နှာ၏ ခံစားချက်ကို နားမလည်၍ မျက်နှာပိုင်းကို အဆုံးမသတ်နိုင်သေးပေ။

ရေကူးနေပုံကို အဆုံးသတ်ပြီးသော်လည်း လေ့ကျင့်ခန်းယူပြီး အနားယူနေပုံနှင့် ပုန်းညက်ပင်အောက် ရပ်နေသည့် ရေထဲမှ တက်လာကာစ ရေစိုနေသည့် ခရမ်းပြာရောင်ရေကူးဝတ်စုံနှင့် ရပ်နေပုံကိုမူ တစ်ကိုယ်လုံး အသေးစိတ်ခြယ်ပြီးမှ မျက်နှာအမူအရာကို နားမလည်သဖြင့် အဆုံးသတ် မရသေးပေ။

‘အို ဒါဟာ ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ သူဟာ ကိုယ့်အိမ်မှာ နေနေတာပဲ အချိန်မရွေး အကဲခတ်ပြီး ဖြည့်လို့ ရတာပေါ့’

သဲညှာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်မနေတော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်
အေးချမ်းသွားပြီး စုတ်တံများကို ရေခွက်ထဲ စိမ်နေစဉ် သာယာသော
တေးဂီသသံလေးများက ငြိမ့်ငြောင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အော်ဂင်သံလေး။

ကိုကို၏ အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။ သဲညှာ အလုပ်ထဲ အာရုံစိုက်နေစ
ဉ် ထမင်းစားချိန်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်များကို အချက်ပေးသော
အသံလေးနှင့် ဖန်တီးထားသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖန်တီးရာတွင် ကြားရသူ လန့်မသွားအောင် သာယာ
သော အသံလေးဖြင့် သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘လာမယ် လာမယ်’

ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေး တစ်ကိုယ်တည်းပြောကာ စုတ်တံအားလုံး ခွက်
အတွင်းထည့်ပြီးကာမှ တံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ထမင်းပွဲတွင် ဇေမ္မူ
ရောက်နေလေပြီ။

‘ကိုယ်စောင့်နေတာ သူမှ ထွက်လာပါ့မလားလို့’

‘စားချိန်မှန်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်းတို့ ကို ကိုင်လိုက်ချိန်၌ ...

‘ကိုယ်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲကျန်ခဲ့တာ သွားပြီ ထင်
တယ်’

‘ဘာလို့ နောင်တရနေတာလဲ’

‘သူက အချိန်ပြည့် ပန်းချီခန်းထဲဝင်ပြီး ဆွဲနေတာကိုး’

သဲညှာ လှပစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

မိမိကို ဒေါ်ဝင်းကအစ စိတ်ညစ်ကြသည်။ စိတ်ပျက်ကြသည်။ ။

ဤလောက ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် မိမိဝါသနာနှင့် အာရုံစူးစိုက်မှုကို လက်ခံနားလည်သူမှာ ကိုကို တစ်ဦးထည်းသာ ရှိသည်။ ။

ယခု ဇေယျသည် လည်း ဒေါ်ဝင်းတို့ ညီမအစ်မနှင့် တခြား သူများကဲ့သို့ပင် လက်ခံနားလည်နိုင်လိမ့်မည် မထင်ပေ...။

‘ကိုယ်က ပန်းချီဆွဲတယ်လေ ကိုယ့်အလုပ်က ဒါပဲရှိတာပဲ’

‘မှားပါတယ် ဒါဆို လေယာဉ်လက်မှတ်ရတဲ့ အခါ ကိုယ်ပြန်မယ်’

‘နေပါဦး ဇေယျရယ်။ မင်း ပြန်ချင်ရင် လေယာဉ်လက်မှတ်ရဖို့ အချိန်မရွေး ကိုယ်ယူပေးလို့ ရပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ နေပါဦး။ ကိုယ် အောက်ဒိုးထွက်ရင် မင်း မလိုက်ဘူးလား။ မင်းတို့ က ငပလီပဲ ရောက်ဖူးတာ။ ကိုယ်က အနံ့လိုက်ပြမှာ ။ သံတွဲမြို့ထဲက ဆံတော် နံတော် အံတော် ဘုရားတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ညနေမှာ လင်းသာဘက်သွားပြီး အုန်းခြံတွေ ပန်းချီဆွဲမလားလို့ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် လိုက်ခဲ့ပေါ့’

သဲညှာက ရှည်လျားစွာ ချောလိုက်သဖြင့် ဇေယျ၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ရိပ်သန်းသွားပြီး...

‘သူက တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူးလား’

‘ကိုယ် ဒီမျာ နေလာတာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ထဲကပါ ကိုယ်မသွားရဲတဲ့ နေရာ မရှိပါဘူး’

ဇေယျက ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်ရင်း...

‘ကိုယ့်ကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကိုယ်က နေရာတစ်ခုကို အလကား အချိန်ဖြုန်းမသွားပါဘူး။ ပန်းချီဆွဲရင်း မင်းကို ပို့ရင်းပေါ့။ ကဲ စားပြီး ခဏနေရင် သွားတာပေါ့’

‘ဟင်... နေပူကြီးထဲ သွားမယ်’

ဇေမ္မူက ပူပြင်းသော နေကို ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် ပြောသည် ကို သဲညွှာက ခေါင်းခါ၍ ...

‘မင်းဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် အလှပြရမယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို အသားလှရအောင် မွေးထားရမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ ပူပါစေပေါ့။ ခေါင်းကိုက်မှာ စိုးရင် ထီးယူ’

‘ဝါသနာ မပါဘူး’

သဲညွှာက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း....

‘ကိုယ့်မှာ ဦးထုပ်တွေ ရှိပါတယ်ကွာ။ ခေါင်းဆယ်လုံးတောင် ဆောင်းလို့ ရပါတယ် ။ ကဲ စားစို့ကွာ’

သဲညွှာက ထုံးစံအတိုင်း အစားများကို ဂရုတစိုက်နှင့် စုံအောင်စားသည် ။ ဒေါ်ဝင်းက ဧည့်သည် ဇေမ္မူထက် သဲညွှာကို ဂရုစိုက်နေသည် ။

‘ကလေး ငါးပိသုတ်ကလေး စားပါဦး။ အချဉ်လေးညှစ်ထားတော့ အအီပြေတာပေါ့’

ကြက်သွန်နီနှင့် သုတ်ထားသော ငါးပိသုတ်ကို ဇေမ္မူလည်း သဘောကျသည် ။

သို့ရာတွင် သဲညွှာ ရင်ထဲမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်ကား ဇေမ္မူသည် သဲညွှာထံမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ သဲညွှာ အဝတ်အစားများကို ယူဝတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

သဲညှာသည် မိမိပစ္စည်းကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူသုံးသည် ကို မနှစ်သက်တတ်ပေ။ သို့ရာတွင် စားသောက်နေစဉ်မို့ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

‘မင်း အစ်ကိုကြီးက ဒီကို လာမှာ လား’

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် သဲညှာ အံ့အားသင့်သွားသည် ။ နောက်မှ မိမိထားခဲ့သော စာကို ယူဖတ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည် ။

‘မင်းဟာ ကိုယ့်ဆီက ခွင့်မတောင်းဘဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ယူသုံးတဲ့ အပြင် စာပါယူဖတ်တယ်ဆိုတော့ လွန်လွန်းတယ်ကွာ’

ဇေမ္မူအံ့အားသင့်သွားသည် ။ သဲညှာ ဤကဲ့သို့ သောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောချလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပေ။

‘ကိုယ့်မှာ ပစ္စည်းတွေ များ ပေမယ့် ကိုယ်က စည်းကမ်းနဲ့ ထားတာ မင်းယူသုံးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီက ခွင့်တောင်းပြီးမှ ယူပါ။ အခု စာယူဖတ်တာတော့ မင်း ရိုင်းတာပေါ့’

ဤကဲ့သို့ ပြောချလိုက်တော့လည်း ဘေးနားမှ ဒေါ်ဝင်းပင် အားနာသွား၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဇေမ္မူလည်း ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည် ။

သို့ရာတွင် ဟန်မပျက်ပြီးကာ...

ဟ’မင်းက ကိုယ့်အိမ်လို့ သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဆိုလို့ နေတာပဲကွာ မင်းမကြိုက်ရင် မသုံးပါဘူး’

‘ကိုယ့်ကို ခွင့်တောင်းရင် ကိုယ်ကြိုက်တယ်’

‘ကဲ နောက်ဆို ခွင့်တောင်းပါ့မယ်။ အခုတော့ ဆောရီးနော်။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား’

သဲညှာ ပြီးရုံသာ ပြီးလိုက်သည် ။

ဒေါ်ဝင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သဲညှာ စကားမပြောတတ်ပုံနှင့် တော်ရုံလူဆိုလျှင် စိတ်ဆိုးသွားနိုင်သည် ။

ဇေယျက သည်းခံခွင့်လွှတ်၍ သာ တော်သေးရဲ့ တကယ်လို့ ဇေယျက ခွင့်မလွှတ်ရင်လည်း အထုပ်ပြင်ကာ ပြန်ရုံသာ ရှိသည် ။

‘ဒီကောင်မလေးက ပြောမနာ ဆိုမနာနဲ့ တော်ရုံပြန်ပါ့မလား။ ဘယ်ဒေသ ဘယ်ဇာတိတို့ ကလည်း မသိဘဲနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့အစ်ကိုကြီးဆီ စာရေးဦးမှ ပဲ လေယာဉ်ကွင်းကို သွားပေးဖို့ ဖိုးမြိုင်ကို လွှတ်ဦးမှ ပဲလေ’ ဟူ၍ စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီး စားပြီးသည့် ပန်းကန်များကို သိမ်းလိုက်၏။

သဲညှာက ထမင်းစားပြီး ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ သူစားချင်သော အသီးကို ယူစား၏။

ဇေယျကိုလည်း ယူစားရန် ပြောသည် ။

ဇေယျက ချော့ကလက်သာ ယူစားပြီး အသီးအနှံကိုတော့ ယူမစားပေ။

‘ကဲ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် သွားတာပေါ့။ ကိုယ် ပန်းချီပစ္စည်းတွေ သွားထည့်ဦးမယ်’

‘မင်း ပန်းချီအခန်းထဲ ကိုယ်လိုက်ကြည့်ချင်တယ်’

သဲညှာ ခေတ္တမျှ တွေဝေသွားသည် ။

ဤပန်းချီခန်းထဲသို့ ဒေါ်ဝင်း ဝင်သည် ကိုပင် မကြိုက်ချင်ပေ။

‘မင်း ဝင်ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကိုင် ဒီကိုင် မလုပ်နဲ့ နော်။ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်’

‘အင်း မင်းက ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာကွာ’

ဇေယျက ရယ်လျက်ပင် သဲညှာ၏ နောက်သို့ လိုက်လာသည် ။ ဇေယျအ

ဖို့ ပန်းချီဆွဲသည် ကို သဲညှာနှင့် တွေ့မှ ပင် အနီးကပ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ယခုလည်း သဲညှာ၏ ပန်းချီအခန်းကို ကြည့်ချင်လွန်း၍ သာ လိုက်လာရသည်။ ။ ရုပ်ပုံများ ထက်ပင် သဲညှာ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို သိလို၍ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

‘သဲညှာ ပန်းချီဆွဲနေတယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ ’ဟု ဒေါ်ဝင်းက ပြော၍ သာ သိရသည်။ ။

အခန်းကို ရှာမတွေ့ပေ။ ယခုမှ ပင် စာအုပ်စင်ဘေးမှ ဗီရိုလိုလို ပြုလုပ်ထားသည့်နေရာသည် သဲညှာ ပန်းချီခန်းဖြစ်မှန်း သိလိုက်၏။

‘အင်း...’

ဇေဗူ အံ့သြသွားသည်။ ။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ပရပ်နဲ့ အေးအေးလေး ထွက်လာ၏။

ပန်းချီခန်းအဖြစ် တမင် ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်ပေ၊ ပေငါးဆယ် အရှည်ရှိမည့် အခန်းကျယ်ကြီးသည် သဲညှာအတွက် သီးသန့် ဖြစ်၏။

နံရံများ တွင် ပန်းချီကား ချိတ်ဆွဲရန် သစ်သားတန်းများ ဖြင့် ကန့်ထား၏။

ပန်းချီကားများကသိပ်မရှိပေ။ လေးငါးဆယ်ကားသာ ရှိသည်။ ။

‘ပန်းချီကားတွေက နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတာပဲ။ ကိုယ်က အများကြီးလားလို့ ’

‘ဟိုတလောကပဲ ကိုကိုယူသွားတာ ဆယ့်ငါးကားလောက် ရှိမယ်။ ရ

နံကုန်အိမ်မှာ ထားထားတာ’

‘ရန်ကုန်အိမ်က အခန်းက ဒီထက် ကျယ်သလား သဲညွှာ’

‘အင်း အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးဟာ ပန်းချီခန်းပဲပေါ့’

‘သဲညွှာ အဲဒီ ပန်းချီကားတွေ ဘာလုပ်လဲဟင်။ အများကြီးဆွဲပြီး တော့ ဘာအတွက်သုံးမှာ လဲ’

‘ပြပွဲမှာ တင်တယ်လေ ရောင်းရတယ်’

‘ဟုတ်လား ရောင်းတယ်။ ဝယ်တဲ့ သူရှိလား။ ဘယ်လောက်ရသလဲ’

ဇေယျ၏ အမေးစုံသွားသဖြင့် သဲညွှာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ စိတ်ကူးနှင့် ပစ္စည်းများ ထည့်နေစဉ် စကားများ လွန်းသော ဇေယျအတွက် စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ ဘာမျှမဖြေဘဲ နေလိုက်၏။

‘ဟင် သဲညွှာ တစ်ကားကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းလဲ’

‘ကြိုးချည်ထားလို့ မရဘူး ဇေယျ။ သူတို့ လက်ရာကို ကြိုက်ရင် လေးငါးသောင်း ရတာပဲ။ လက်ရာ သိပ်မကောင်းတာရယ် သူတို့ မျက်စိ ထဲ မတွေ့တာရယ်ဆိုရင် ငွေက ထောင်ဂဏန်းပဲ ရမှာ ပေါ့’

‘အလိုလေးလေး အရပ်ရေးတာနဲ့ အဲဒီလောက် ငွေရရင် ဇေယျလည်း အေးအေးသက်သာနဲ့ ရေးချင်ပါရဲ့ ကွယ်’

သဲညွှာ ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့ပေ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် တော့ ဖြစ်သွား၏။

‘ဟောတော့ ဒီလောက် စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ပုံကို ဆွဲထားတယ်။ အိုး ဖြစ် ရလေ သဲညွှာရယ် ဆေးအကုန်ခံလို့ ’

ဇေယျ၏ စကားကြောင့် သဲညွှာကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ။

မိမိ ဘယ်ပုံကိုများ စုတ်ပြတ်အောင် ဆွဲထားလို့ လဲဟူ၍ ကမန်းက တန်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စူးလေးတစ်ချောင်းနှင့် ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားမှ အရပ်လေးများ ကို လိုက်ခွာနေသော မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ပုံပင်ဖြစ်သည်။

မြေးလေးက ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသည်။ အင်္ကျီမပါ။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် မိုက်ပူ နံရိုးကားလေး ဖြစ်သည်။ ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်လေးမှာ ငှက်သိုက်ကလေးကဲ့သို့ စုတ်ဖွားဖွားလေး ဖြစ်နေ၏။

အဘွားဖြစ်သူကလည်း ထဘီရင်လျှားနှင့် အောက်နား စုတ်ဖွာနေသော ထဘီမှာ ရေစိုနေပြီး အရောင်အဆင်း ပျက်ပြယ်နေသည်။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းတွင် ဆေးပြင်းလိပ် ခဲထား၏။ အဘွားအို၏ နှုတ်ခမ်းမှာ ကွမ်းဆေးလိပ်ဒဏ်ကြောင့် ညိုမည်းပြီး သွားများမှာလည်း ငချိတ်ရောင်ထနေ၏။

ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်မှာ လည်း ဖွာလန်ကြဲပြီး ကွမ်းသီးလုံးခန့် ဆံထုံးလေးမှာ နေရောင်အောက်တွင် ပိန်လိမ်နေ၏။ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်က ကျောက်ကြားထဲတွင် ကပ်နေသော ခရလေးများကို ညှပ်နှင့် ဆွဲယူရန်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၏။ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်ကာ ခရအုပ်စုကို မြင်လိုက်၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ပလိုင်းမည်းလေးထဲ၌ လည်း ခရများ ပြည့်လှနီးပါးရှိနေသည်။ သူတို့ မြေးအဘွားက မဖြန်မနက် ငပလီဈေးထဲတွင် ခရများကို နို့ဆီဘူးနှင့် တစ်ဘူးနှစ်ကျပ် သို့မဟုတ် သုံးကျပ်ခန့် အခြေအနေအရ ရောင်းရသည် ဟု ပြောခဲ့သည်။

သဲညှာသည် ထိုမြေးအဘွားကို ဓာတ်ပုံ လေးငါးပုံ ရိုက်ခိုင်းပြီး ငွေတစ်ရာ မုန့်ဖိုးပေးခဲ့သည် ကို အဘွားက မကိုင်ဖူး၍ လက်များ ပင် တုန်နေ

၏။

သဲညှာသည် ထိုမြေးအဘွား၏ ရုပ်သွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လွန်း၍
လေးငါးရက်ခန့် မျက်ဝန်းထဲမှ မထွက်နိုင်အောင်ပင် စူးနစ်စွာ ရင်ထဲ စွဲ
ထင်ခဲ့ကြောင်း ဇမ္ဗူ မသိပေ။ သိလျှင်လည်း ဘာမျှ ခံစားရလိမ့်မည် မထင်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဇမ္ဗူကို စိတ်ညစ်သွားမိသည် ။

‘ဟယ်တော့ ငါးမြားတံလေးပါလား။ သဲညှာ မြားတယ်’

သဲညှာ စိတ်ရှုပ်သွားပြန်သည် ။ အလွန်စပ်စုသော ဇမ္ဗူပင်လည်း ။

‘ထားထားစမ်းပါ အဲ့ဒါ ကိုကိုဟာ ထင်တယ်။ ဒေါ်ဝင်းက
ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ ဒီအခန်းထဲ လာထားထားတာ’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ စတီးခွေလေးပဲ’

ဇမ္ဗူ သဘောကျနေသည် ကို သဲညှာ သတိမထားမိတော့ပေ။

‘သွားစို့’

‘အိုး နေဦးလေ ကိုယ် အင်္ကျီလဲဦးမယ်’

သဲညှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါလိုက်မိသည် ။

‘မင်းကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ ကျောက်ဆောင်တွေကြားမှာ
သွားမှာ ။ ဆားငန်ရေတွေထဲ သွားမှာ ။ ကဲ လာ ဦးထုပ်ယူ ကြိုက်တာယူ
သွားမယ်’

‘ကိုယ့်အသားတွေ မည်းကုန်မှာ စိုးလို့ အင်္ကျီလက်ရှည်တော့ ဝတ်ပါ
ရစေ’

ဇမ္ဗူ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားစဉ် သဲညှာသည် ဦးထုပ်တစ်လုံး

ကို ယူ၍ ခေါင်းပေါ်ဆောင်းလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကို လွယ်ကာ သားရေပျော့ကွင်းထိုးဖိနပ်လေး စီးလိုက်၏။

‘ဒေါ်ဝင်းရေ သဲညှာသွားပြီ။ ညနေစာ အမိပြန်လာခဲ့မယ်’

ဇေမ္မူအား စောင့်မနေတော့ဘဲ ရှေ့မှ ငိုက်ငိုက်စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်လာသည် ။

ဇေမ္မူက ပြေးလိုက်လာခဲ့၏။ ဂျင်းရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို စောစောက ဝတ်ထားသော ဂါဝန်နှင့် လျင်မြန်စွာ လဲလိုက်နိုင်သည့်အတွက် ကျိတ်ချီးကျူးမိ၏။

အလှအပကြိုက်တတ်ခြင်းသည် မိန်းမပီသသော အပြုအမူပင် ဖြစ်သည် ။ သဲညှာသည် အလှအပကြိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကို လှပခြင်းထက် မျက်စိအမြင်အာရုံတွင် လှပနေသော မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးနှင့် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်စုံတစ်ရာကြည့်၍ နှစ်သက် ခံစားတတ်သောကြောင့် သာ မိမိ၏ အလှအပကို လျစ်လျူပြုထားမိခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဪ သဲညှာရေ ယူဖိနပ်က သဲထဲမှာ စီးလို့ ကောင်းလို့ ယူသားရေပါး ဖိနပ်ကလေးကို ကိုယ်စီးလာတယ်နော်’

ဇေမ္မူ၏ ခြေထောက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ ဇေမ္မူက ရေတင် မျက်မှန်အဝိုင်းလေး တပ်ထားပြီး လျှာကြီးကြီး ကပ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသဖြင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသည် ။

ဇေမ္မူ၏ ထူးခြားချက်သည် ရေကူးပြီးသည် နှင့် မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပါးပါးလေး လိမ်းထားကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေး၌ အရောင်တင်ထားတတ်သည် ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အစဉ်အမြဲ လှပနေသော

မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ငပလီရွာမှ ထွက်ကာ ကားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာ၏။

အဝေးပြေးကားနှင့် စစ်တပ်မှ ကားအချို့ဖြတ်သွားရုံကလွဲ၍ ကားလမ်းမှာ ရှင်းနေသည်။ ။

ဇေဗူက ရှေ့မှ ကျော့ကျော့လေး လျှောက်သွားစဉ် သဲညှာသည် မြင်နေကျ မြင်ကွင်းဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ ချုံပင်များ သစ်ပင်ပျိုလေးများကို ဂရုတစိုက် ကြည့်တတ်၏။

တစ်ခါတရံ ချုံနွယ်များကြားမှ အလန့်တကြားထပျံ့ကြသည့် ပျံလွှားငှက်ကလေးများ နှင့် ခါငှက်ပြာလေးများကို နှစ်သက်စွာ ကြည့်ရင်း လွတ်လပ်မှု အရသာကို ခံစားလျက်....

ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို စိတ်ကူးနှင့် ရေးဆွဲမိ၏။

‘ဟာ ကုန်းတက်ကြီးပါလား မောတောမူမှာပဲ’

ဇေဗူက မသိမသာလေး ရေရွတ်လိုက်သည် ကို သဲညှာက မကြားဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ။ ညည်းညူနေခြင်းကို သဲညှာ မကြားလိုပေ။

ဓားတောင်ကွင်း ကျေးရွာဘက်ရောက်သောအခါ လယ်ကွင်းစပ်စပ်လေးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်၏။

‘ဘယ်တွေသွားနေလဲ သဲညှာ’

သဲညှာ မဖြေ လယ်ကွင်းထဲတွင် စပါးပင်များ ကိုင်းညွှတ်လျက် ရှိနေသည့် စပါးနှံလေးကို နှစ်မြိုက်စွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

အနှစ်ပြည့်လျက်ရှိသော စပါးနှံလေးကား အောက်သို့ ကိုင်းညွှတ်လျ

ကံရှိပြီး အနှစ်မပြည့်သော စပါးနှံများကို မိုးကိုမျှော်၍
ခေါင်းမောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လယ်ကွင်းအဆုံးတွင် ရွာလမ်းလေးကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။ ။

ကွမ်းငုံလျက် ဆန်ဖွပ်နေသော အဘွားအိုက အင်္ကျီမပါ
ထဘီရင်လျားနှင့်သာ ဖြစ်သည်။ ။

‘ဝေ့ ကောင်မလေး နင်မှာ ထားတဲ့ ဆေးမြင်းခွာ ရပြီဝေ့’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အပြန်ဝင်ယူမယ်နော်’

‘အေးအေး နင့် ပုံရေးသွားမလို့ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘နင့်နားက ကောင်မလေးက ဗွီဒီယို မင်းသမီးလေးလားဟဲ့ လှလိုက်
တာ’

‘ဟုတ်တယ်’

သဲညှာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြီး ဇေမ္မူအား ဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ ဇေမ္မူက
နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်သည် ကို တွေ့ရသောအခါ ပို၍ သဘောကျသွား
မိသည်။ ။

ရွာထဲ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှင်းသန့်နေသော်လည်း လူများက
တော့ ဖြစ်သလိုပင် ဝတ်စားထားကြ၏။ အလှအပကို ကြိုက်သော ဇေမ္မူ
အဖို့ မှာ တော့ နှာခေါင်းရှုံ့စရာ များ သာ။

သဲညှာကမူ ရွာ၏ အလှသဘာဝ အလှဟု
လက်ခံထားသောကြောင့်မြင်မြင်သမျှ ရင်မှာ ချမ်းမြေ့လှပေသည်။ ။

တစ်ရွာလုံး သဲညှာ၏ အသိများ သာဖြစ်ပြီး လမ်းတွေ့သမျှ လူ၏ နှု

တံဆက်ခြင်းခံနေရသည်။ ။

ကမ်းနားဘက်ကို ဖောက်ထွက်လာသမျှပင် ဇေဗ္ဗူမှာ
သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်၏။

‘ရွာလုံးကျွတ်ဟာ မင်းအသိတွေချည်းပဲလား’

‘ဆိုပါတော့’

‘မင်းက ဒီဇာတိလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပန်းချီဆွဲတဲ့ အရွယ်ထဲက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အချိန်ကြာကြာနေ လာပြီး ပန်းချီဆွဲလို့ အားလုံးနဲ့ မျက်မှန်းတန်းနေတာပေါ့’

သဲညှာသည် ကျောက်ကြိုကျောက်ကြား အကြားတွင် သတိထား၍ လမ်းလျှောက်နေစဉ် ဇေဗ္ဗူကလည်း မကျွမ်းမကျင်ဖြင့် သူ့နောက်မှ ဒယ်မ်းဒယိုင် လိုက်ပါလာသည်။ ။

‘ယူက ဒီကျောက်ဆောင်တွေကြားမှာ ဘာပုံဆွဲဦးမှာ လဲ’

သဲညှာ မဖြေ။ အလွန်ငွေ့ကျသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။

သူ ဖြေချင်မှ ဖြေ၏။ ဇေဗ္ဗူကလည်း အလိုက်မသိ မေးပြန်၏။

‘မင်း ပန်းချီကားထဲကလို ခရုတွေ လိုက်ခြစ်ဖို့ ပဲ ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ

,

သဲညှာ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကျောက်ဆောင်ကြီးကြီး ဘေး၌ အိတ်ကို ချကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ဇေဗ္ဗူ သက်ပြင်းမောချရင်း ကျောက်ဆောင်အစွန်း နေရိပ် ကပ်ကပ် သပ်သပ်လေးတွင် ကွယ်ထိုင်လိုက်ရင်း...

‘ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတဲ့ သူဟာ မင်းပဲကွာ အံ့ရော’

သဲညွှာက ပင်လယ်ပြာပြာနှင့် ကောင်းကင်ပြာပြာကို မျှော်ကြည့်နေသည်။

အပြာရောင်ချင်း အတူတူ ဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်ပြာနှင့် ကောင်းကင်ပြာတို့ အရောင်ချင်းကွဲနေပုံကို တစ်စိစိမှ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

နေရောင်က သဲညွှာပေါ်သို့ မညှာမတာ ကျရောက်နေသော်လည်း သဲညွှာ၏ ချည်အင်္ကျီပါး လက်ရှည်က ကြန့်ကြန့်နေသည်။

ဇေမ္မူက ငါးမျှားရန် နေရာ ရှာလိုက်ရင်း စတီးခွေလေးဖွင့်လိုက်သံကို သဲညွှာကြားလိုက်၍ ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင် မင်း ဘယ်အချိန်က ယူလာတာလဲ’

‘ဘာလဲ မင်းဆီက ခွင့်မတောင်းလို့ ပြောချင်သေးလား။ ဒါ မင်းအစ်ကို ပစ္စည်းဆို ကိုယ်က သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် လှမ်းခွင့်တောင်းနေရမှာ လဲ’

သဲညွှာ ဘာမျှ မပြောတော့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနဲ့ ပင်လယ်ပြိုင်မျက်နှာ ထိစပ်နေသော နေရာကို ငေးမောကြည့်ရင်းကပင် ပန်းချီရေးကွက်ကို ရှာရင်း မလှုပ်မယှက် နေနေ၏။

အတန်ကြာအောင် ငေးမောကြည့်ရင်းက ဇေမ္မူကို သတိရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဇေမ္မူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ငါးမျှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဇေမ္မူသည် ခြေနှစ်ဖက်ကို ချိတ်ထိုင်ရင်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် ငါးမျှားနေသည် မှာ မလှုပ်မယှက်။

သဲညွှာ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ပန်းချီဆွဲရန် ပြင်လိုက်၏။

ဇေယျ ငါးမျှားနေသည့် ပုံ။

‘ဟေး မိငြိကွ’

ဇေယျ၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် သဲညှာသည် ဆေးတင်နေရာမှ လန့်ကာ ကြည့်မိ၏။

ငါးဗျက်တစ်ကောင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ငါးမျှားချိတ်များ ပါလာသည် ။

ဇေယျက ငါးမျှားတံကို ကျောက်တုံးပေါ်တင်လိုက်သောအခါ ငါးကြီးသည် အသက်ဘေးကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်လူးနေလေ၏ ။

‘ဟင်’

ဇေယျ၏ လှုပ်ရှားမှုက မြန်လွန်း၍ သဲညှာပင် မှ င်သက်သွားမိသည် ။ စောစောက ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသော ငါးကြီးသည် သွေးသံရဲရဲနှင့် ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

ဇေယျက သွေးစွန်းနေသော ကျောက်တုံးကိုရေထဲ လွင့်ပစ်လိုက်၏။

‘ဗွမ်း’

သဲညှာရင်ထဲ မွန်းကျပ်မောဟိုက်စွာဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ပန်းချီကားကိုသာ ငေးကြည့်နေသည် ။

ငါးမျှားနေသော ဇေယျပုံတွင် သွေးများ စွန်းထင်းနေသည် ကိုသာ တွေ့နေရ၏။
